

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Justitie (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 20 april 2010 in zaak nr. 09/15847 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 april 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 april 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift en nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 maart 2011, waar de minister voor Immigratie en Asiel, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. J. Norhussen, advocaat te Arnhem, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat in de provincie Zuid-Kivu in de Democratische Republiek Congo (hierna: DRC) geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Hiertoe voert hij aan dat de vreemdeling met de door haar overgelegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van voormelde uitzonderlijke situatie. De omvang van het geweld in de DRC, specifiek de provincie Zuid-Kivu, is niet zodanig hoog dat iedere burger aldaar een reëel risico loopt daarvan het slachtoffer te worden, aldus de minister.

2.2.1. De minister heeft geloofwaardig geacht dat de vreemdeling afkomstig is uit de provincie Zuid-Kivu in de DRC.

2.2.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2 (www.raadvanstate.nl), kan uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07, (www. .eu), gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) – ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.2.3. De vreemdeling heeft in beroep, ter onderbouwing van haar betoog dat zij indien zij moet terugkeren naar de provincie Zuid-Kivu in de DRC, daar louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op de ernstige schade, als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, voor zover thans van belang, verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake de DRC van de minister van Buitenlandse Zaken van januari 2010 (hierna: het ambtsbericht) en een rapport van Human Rights Watch van 16 juni 2009.

2.2.4. De minister heeft, voor zover thans van belang, in het besluit van 1 april 2009 het standpunt ingenomen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Hierbij heeft hij, ten aanzien van het beroep van de vreemdeling op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, van belang geacht dat zij op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie in het gebied waaruit zij afkomstig is omschreven kan worden als een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op de in voormeld artikel van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

De minister heeft zich in de beroepsfase, in reactie op de in 2.2.3 vermelde stukken, in een brief van 11 maart 2010 op het standpunt gesteld dat deze stukken geen ander beeld schetsen van de algemene situatie in de DRC zoals bekend ten tijde van het besluit van 1 april 2009 en dat daarom geen aanleiding bestaat voor wijziging of intrekking van dit besluit.

Ter zitting in hoger beroep heeft de minister nader toegelicht dat

hoewel de letterlijke tekst van de brief van 11 maart 2010 lijkt te suggereren dat geen wijziging in de algemene situatie in de DRC heeft plaatsgevonden, bedoeld is aan te geven dat de situatie niet een zodanige wijziging heeft ondergaan dat aanleiding bestaat om thans een ander standpunt in te nemen dan is neergelegd in het besluit van 1 april 2009. Het ambtsbericht strekt er weliswaar toe dat de situatie in de provincie Zuid-Kivu verder is verslechterd, maar uit de beschikbare informatie valt volgens de minister niet af te leiden dat het risico dat iedere burger in de DRC, specifiek in de provincie Zuid-Kivu, loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade als gevolg van het willekeurige geweld, mede in aanmerking genomen de grootte van het desbetreffende gebied, zodanig hoog is dat aan voormeld artikel van de richtlijn beschermingsaanspraken kunnen worden ontleend.

2.2.5. In het ambtsbericht is in paragraaf 2.3 het volgende vermeld:

"Veiligheidssituatie

Gedurende de gehele verslagperiode bleken de Congolese autoriteiten in grote delen van het land niet bij machte om het grondgebied te controleren, de veiligheid van burgers te garanderen en het monopolie op geweld te handhaven. In zowel Noord- als Zuid-Kivu stond de veiligheidssituatie onder druk door militaire operaties van het Congolese leger tegen de FDLR (Forces Démocratiques de Liberation du Rwanda), waarbij de FDLR overging tot grootschalige wraakacties. Ook andere rebellenbewegingen, waaronder verschillende Maï-Maï-groeperingen zorgden voor een hoge mate van onveiligheid.

(..)

FARDC

Het Congolese leger, de *Forces Armées de la République Démocratique du Congo* [FARDC], werd na de tweede Congolese oorlog in juli 2003 gevormd uit de gewapende groepen die elkaar destijds bestreden (het toenmalige regeringsleger, de RCD, MLC en Maï-Maï-groepen).(..) Zowel de geïntegreerde als de niet-geïntegreerde brigades van FARDC maken zich op grote schaal schuldig aan ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder seksueel geweld. Ontevreden soldaten gaan vaak over tot plunderingen, verkrachting of roofovervallen (zie paragraaf 3.3).

(..)

Kivu's

In de Kivu-provincies was de veiligheidssituatie in de verslagperiode slecht. (..) De veiligheidssituatie in de Kivu's stond in de gehele verslagperiode sterk onder druk door de FDLR-represailles die volgden op de veroveringen door de FARDC. Ook de ernstige misdragingen van de FARDC (inclusief de brigades die gevormd werden door onlangs geïntegreerde ex-CNDP'ers) tegenover de burgerbevolking waren van grote invloed op de veiligheid in de Kivu's. De veiligheidssituatie was het meest gespannen in het zuidwestelijke deel van Noord-Kivu en in het zuidoosten van Zuid-Kivu.

(..)

FDLR

In de Kivu-provincies bevonden zich aan het begin van de verslagperiode ongeveer 6.000 strijders van de *Forces Démocratiques de Liberation du Rwanda* (FDLR). De FDLR vormt hiermee de grootste illegale gewapende groepering in de Kivu's. Het grootste deel van de FDLR-strijders bevond zich in Zuid-Kivu. (...) De onveiligheid die de FDLR in de verslagperiode veroorzaakte, hing samen met de militaire operaties in het kader van *Kimia II*. Tijdens de operaties was weliswaar sprake van gevechten tussen de FARDC en de FDLR, maar belangrijker voor de veiligheidssituatie waren de represailles van de FDLR. Hoewel de FARDC tijdens de militaire operaties in veel gevallen de FDLR-strijders tijdelijk wist te verdrijven, was het Congolese leger meestal niet in staat de heroverde gebieden te stabiliseren en te controleren. De FDLR maakte van deze zwakte gebruik om zich te wreken op de burgerbevolking. De rebellen gingen daarbij op steeds wrede wijze te werk. Zo was er in de verslagperiode meer dan voorheen sprake van grootschalige verkrachtingen, moordpartijen en massale brandstichting door de FDLR. Tussen januari en oktober 2009 vonden in de Kivu-provincies bijna dagelijks aanvallen plaats. Daarbij vermoordden FDLR-strijders gemiddeld 50 à 60 personen per maand, terwijl dit aantal in 2008 nog op 10 moorden per maand lag.

(..)

Mai-Mai

Gedurende de verslagperiode waren ook militieleden van diverse Mai-Mai-groeperingen actief. De term 'Mai-Mai' wordt gebruikt voor traditionele lokale verdedigingsmilities die vooral actief zijn in de Kivu-provincies, maar ook voorkomen in Orientale, Maniema en Katanga. (...) Er was in de verslagperiode sprake van een toename in het aantal aanvallen van verschillende Mai-Mai-groeperingen en in de gehele verslagperiode waren leden van de groeperingen verantwoordelijk voor ernstige schendingen van de mensenrechten. Zo waren de Mai-Mai van alle gewapende groeperingen in de verslagperiode verantwoordelijk voor de hoogste aantallen gerekruteerde kindsoldaten."

2.2.6. In het ambtsbericht is in paragraaf 3.3 het volgende vermeld:

"Nalevingen en schendingen

In de gehele DRC was gedurende de verslagperiode sprake van wijdverbreide en stelselmatige mensenrechtenschendingen. Het Congolese leger (FARDC), de Congolese Nationale Politie (PNC), de diverse veiligheidsdiensten (in het bijzonder de nationale inlichtingendienst *Agence Nationale de Renseignements*, ANR) en de Republikeinse Garde maakten zich schuldig aan ernstige mensenrechtenschendingen, waaronder buitengerechtigde executies, verdwijningen, willekeurige arrestaties, mishandeling en marteling van burgers. Daarnaast maakten gewapende groeperingen, waaronder CNDP, FDLR, LRA en Mai-Mai-groepen, zich schuldig aan ernstige schendingen van de mensenrechten.

(..)

In de verslagperiode vonden gewapende conflicten plaats in de Kivu's en in de provincie Orientale (in de districten Ituri, Haut-Uélé en Bas-Uélé). In deze gebieden was sprake van een verdere verslechtering van de

mensenrechtensituatie. Vrijwel alle strijdende partijen die bij deze conflicten betrokken waren, maakten zich schuldig aan grootschalige en ernstige schendingen van de mensenrechten (zie voor meer informatie paragraaf 2.3)."

2.2.7. In het rapport van Human Rights Watch van 16 juni 2009 wordt specifiek ingegaan op het seksueel geweld in de DRC, onder meer in de provincie Zuid-Kivu.

2.2.8. Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken – in het bijzonder uit de hiervoor weergegeven citaten uit het ambtsbericht – kan worden afgeleid dat in de provincie Zuid-Kivu in de DRC in de verslagperiode van juni 2009 tot en met november 2009 sprake was van een substantiële verslechtering van de reeds slechte veiligheidssituatie. Er wordt onder meer melding gemaakt van stelselmatige en wijdverbreide mensenrechtenschendingen, waaronder moordpartijen, verkrachtingen, plunderingen en brandstichting, gericht tegen de gehele burgerbevolking. Verder is vermeld dat tussen januari 2009 en oktober 2009 in de Kivu-provincies bijna dagelijks aanvallen plaatsvonden van alleen al de FDLR, waarbij gemiddeld 50 à 60 mensen per maand werden vermoord terwijl dit aantal in 2008 nog op 10 moorden per maand lag.

Gezien het voorgaande kan niet worden volgehouden dat, zoals is vermeld in de brief van 11 maart 2010, de door de vreemdeling overgelegde stukken geen ander beeld schetsen van de algemene situatie in de DRC dan zoals bekend ten tijde van het besluit van 1 april 2009. Ook indien voormelde brief van 11 maart 2010, zoals ter zitting in hoger beroep door de minister is betoogd, zo moet worden gelezen dat wordt onderkend dat de algemene situatie in de provincie Zuid-Kivu in de DRC is verslechterd maar dat deze verslechtering geen verandering brengt in het standpunt dat in het besluit van 1 april 2009 is ingenomen over de toepassing van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, neemt dit niet weg dat de minister aldus heeft volstaan met het handhaven van zijn eerdere stelling dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat het willekeurige geweld aldaar dermate hoog is dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Gelet op voormelde substantiële verslechtering van de algemene situatie en de aard van het geweld en de gevolgen daarvan voor de burgerbevolking, zoals die uit het ambtsbericht kunnen worden afgeleid, heeft de minister met die enkele stelling ontoereikend gemotiveerd dat zich in de provincie Zuid-Kivu in de DRC geen uitzonderlijke situatie voordoet als bedoeld in voormeld artikel van de richtlijn. Het betoog van de minister ter zitting bij de Afdeling dat in aanmerking moet worden genomen dat het om een groot gebied gaat, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat niet nader is toegelicht waarom dit maakt dat van vorenbedoelde uitzonderlijke situatie geen sprake is.

De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat het besluit van 1 april 2009 in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht is genomen.

De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. De minister, thans de minister voor Immigratie en Asiel, dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.M. den Dulk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

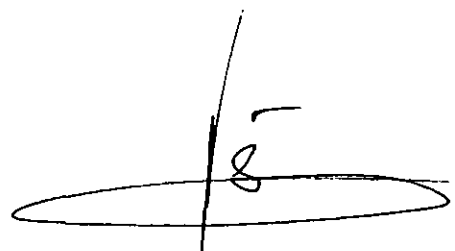
w.g. Den Dulk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 april 2011

565.

Verzonden: 28 april 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 09/15847

Datum uitspraak: 20 april 2010

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
burger van de Democratische Republiek Congo (hierna: de DRC),
eiseres,
gemachtigde mr. J. Nourhussen,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie, thans de Minister van Justitie,**
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 1 april 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 3 januari 2008 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 29 april 2009 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 15 maart 2010. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. F.S. Schoot.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit – de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen – te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Eiseres heeft onder meer een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn).
3. Ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e, en artikel 18, van de Definitierichtlijn, verlenen de lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade die bestaat uit een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
4. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 (nr. 200702174/2/V2, JV 2009/291), kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, in zaak C-465/07 (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging (hierna: de uitzonderlijke situatie). Volgens de Afdeling voorziet artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het Europese Hof voor de rechten van de mensen gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (nr. 25904/07, N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/329) – ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.
De rechtbank ziet in hetgeen eiseres heeft aangevoerd omtrent de betekenis en reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn geen aanleiding om tot een ander dan het hiervoor weergegeven oordeel te komen.
5. Gelet op het voorgaande zal het beroep van eiseres op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn in de beoordeling van het beroep op artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000 worden betrokken.
6. Niet in geschil is dat eiseres afkomstig is uit in de provincie Zuid-Kivu in de DRC.

7. Ten betoge dat zij bij terugkeer naar de DRC een risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn heeft eiseres in de bestuurlijke fase een brief van VluchtelingenWerk Nederland van 8 december 2008, overgelegd, waarin aan de hand van het algemeen ambtsbericht inzake de DRC van de Minister van Buitenlandse Zaken van juli 2008 een beschrijving wordt gegeven van de veiligheidssituatie in beide Kivu-provincies, alsmede, als bijlagen bij deze brief, een aantal artikelen over deze veiligheidssituatie. In beroep heeft eiseres voorts bij brief van 4 maart 2010 verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake de DRC van de Minister van Buitenlandse Zaken van 12 januari 2010 (hierna: het ambtsbericht van januari 2010) en rapporten van Human Rights Watch van 2 juli 2008, 8 december 2008 en 16 juni 2009 ingebracht.

8. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33 van de Vw 2000, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000.

9. De rapporten van Human Rights Watch van 2 juli 2008 en 8 december 2008 dateren van voor het bestreden besluit, zodat de rechtbank deze niet bij haar beoordeling betreft, omdat deze reeds in de bestuurlijke fase hadden moeten worden ingebracht. Het ambtsbericht van januari 2010 en het rapport van Human Rights Watch van 16 juni 2009 dateren wel van na het bestreden besluit en voldoen ook overigens aan de eisen van artikel 83 van de Vw 2000, zodat zij op de voet van die bepaling bij de beoordeling worden betrokken.

10. In het besluit van 1 april 2009 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat eiseres op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij het in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde risico loopt bij terugkeer naar de DRC.

In reactie op hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd, heeft verweerder in zijn brief van 11 maart 2010, welke tevens als een reactie als bedoeld in het derde lid van artikel 83 van de Vw 2000 moet worden aangemerkt, verwezen naar Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire nr. 2009/27, waarin de beleidsconclusies zijn opgenomen die verweerder verbindt aan de algemene situatie in de DRC, zoals die onder meer volgen uit het algemeen ambtsbericht inzake de DRC van de Minister van Buitenlandse Zaken van juni 2009 (hierna: het ambtsbericht van juni 2009) en het ambtsbericht van juli 2008.

Verweerder betoogt dat het besluit van 1 april 2009 daarmee in overeenstemming is. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de bij brief van 4 maart 2010 ingebrachte en aangehaalde stukken geen ander beeld schetsen van de algemene situatie in de DRC zoals bekend ten tijde van het besluit van 1 april 2009.

11. Het ambtsbericht van juni 2009 vermeldt dat tegen het einde van de verslagperiode van dit ambtsbericht een toename van het aantal gewelddadigheden door de FDLR voor een verslechtering van de veiligheidssituatie in Zuid-Kivu heeft gezorgd. Blijkens het ambtsbericht van januari 2010 was de veiligheidssituatie in de Kivu-provincies in de verslagperiode slecht. Medio juli 2009 zijn militaire operaties van start gegaan in Zuid-Kivu in de territoria Kalehe en Shabunda. In augustus 2009 werden de operaties zuidwaarts uitgebreid naar Mwenga, Walungu en het gebied rond Uvira. De

veiligheidssituatie stond in de gehele verslagperiode sterk onder druk door de FDLR-repressailles die volgden op veroveringen door de FARDC. Ook de ernstige misdragingen van de FARDC tegenover de burgerbevolking waren van grote invloed op de veiligheid in de Kivu-provincies. Voorts vermeldt het ambtsbericht van februari 2010 op pagina 41 dat in de Kivu-provincies sprake was van een verdere verslechtering van de mensenrechtensituatie. Vrijwel alle strijdende partijen die bij deze conflicten betrokken waren, maakten zich schuldig aan grootschalige en ernstige schendingen van de mensenrechten. Eén van de belangrijkste aspecten van de mensenrechtenproblematiek in de DRC is, aldus het ambtsbericht, de vrijwel volledige straffeloosheid. Tenslotte vermeldt het ambtsbericht van januari 2010 dat ten opzichte van de vorige verslagperiode sprake was van een toename van het aantal berichten van seksueel geweld in de Kivu-provincies.

12. Gelet op voormelde situatie in Zuid-Kivu in de DRC en de door eiseres in het geding gebrachte stukken, die daar een nadere detaillering van geven, heeft verweerder niet mogen volstaan met de in rechtsoverweging 10 weergegeven motivering, maar lag het op de weg van verweerder om, aan de hand van de door eiseres aangedragen informatie, waaruit, anders dan verweerder stelt, een wijziging en zelfs een verslechtering van de veiligheidssituatie blijkt, nader te motiveren waarom het in het besluit van 1 april 2009 opgenomen oordeel, dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in Zuid-Kivu een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordoet, juist is.

13. Uit het vorenstaande volgt dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd, hetgeen in strijd is met artikel 3:46 van de Awb. De rechtbank zal het beroep reeds daarom gegrond verklaren. Hetgeen overigens door partijen is aangevoerd behoeft geen bespreking. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van eiseres, met inachtneming van deze uitspraak.

14. Nu het beroep gegrond zal worden verklaard, acht de rechtbank termen aanwezig verweerder onder toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs gemaakte proceskosten, welke in dit geval bestaan uit kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Deze kosten zijn op voet van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde van € 322,- per punt en wegingsfactor 1).

Registratienummer: AWB 09/15847

5

De beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 1 april 2009;

veroordeelt verweerder in de proceskosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep heeft gemaakt tot een bedrag van € 644,-, te betalen aan eiseres.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.M. Vermeulen, voorzitter, en mr. C. van Linschoten en mr. J.J.W.P. van Gastel, rechters, in tegenwoordigheid van mr. R. Barzilay, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Uitgesproken in het openbaar op 20 april 2010.

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP

20 APR 2010

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

18 MEI 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te Den Haag
appellant:
Gemachtigde: mr. A.R.J. Maas,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem
van 20 april 2010
met kenmerk AWB 09/15847

Inzake:

met IND-kenmerk 0801.03.0252
aan te duiden als verweerster
gemachtigde: mr. J. Nourhussen
advocaat te Arnhem
(Postbus 3060, 6802 DB Arnhem)

Procesverantwoordiging
's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Contactpersoon:
mr. S.R.M. Maas
Tel. 073 866 30 45
Fax 073 866 30 66

1. Inleiding

De Minister van Justitie – verder: de Minister – komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Arnhem – verder: de rechtbank – van 20 april 2010, verzonden op 20 april 2010, met kenmerk AWB 09/15847 (*productie*), in welke zaak de rechtbank het beroep van – verder: verweerster – tegen het besluit van 1 april 2009 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuwe besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 3 januari 2008 heeft verweerster een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw.
- 2.2. Bij besluit van 1 april 2009 heeft de Minister de aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerster ingesteld beroep gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 12 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

“Gelet op voormalde situatie in Zuid-Kivu in de DRC en de door eiseres in het geding gebrachte stukken, die daar een nadere detaillering van geven, heeft verweerder niet mogen volstaan met de in rechtsoverweging 10 weergegeven motivering, maar lag het op de weg van verweerder om, aan de hand van de door eiseres aangedragen informatie, waaruit, anders dan verweerder stelt, een wijziging en zelfs verslechtering van de veiligheidssituatie blijkt, nader te motiveren waarom het in het besluit van 1 april 2009 genomen oordeel, dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in Zuid-Kivu een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordoet, juist is”.

- 3.2. ~~Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 13 en 14 op pagina 4 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.~~

4. Toelichting op de grief

- 4.1. De Minister heeft in het in beroep bestreden besluit van 1 april 2009 het standpunt ingenomen dat er in de Democratische Republiek Congo (verder: DRC) geen sprake is van een zodanige mate van geweld, dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op schending als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG (*hierna: de Richtlijn*).

- 4.2. De Minister benadrukt in dit verband dat een dergelijke situatie uitzonderlijk is en niet snel zal worden aangenomen. De Minister weet zich hierin gesteund door de bewoording van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) van 17 februari 2009 (JV 2009/111). Voorts meent de Minister er in dit verband terecht op te hebben gewezen dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) tot dusver ook nog nimmer een dergelijke uitzonderlijke situatie heeft aangenomen.
- 4.3. Op grond van informatie uit gezaghebbende en objectieve bronnen, waaronder de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse zaken, wordt beoordeeld of in de DRC sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. In het besluit van 1 april 2009 is geoordeeld dat dit niet kan worden aangenomen. De Minister heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat de door verweerster in beroep overgelegde stukken geen aanleiding geven om bovengenoemd standpunt te wijzigen.
- 4.4. *De rechtbank heeft miskend dat verweerster met de overlegde stukken niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wel sprake zou zijn van een situatie waarin zij subsidiaire bescherming dient te verkrijgen in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, Richtlijn. Het wel of niet aanwezig achten van een gewapend conflict in de DRC is in dit verband niet van belang. De Minister benadrukt dat sprake dient te zijn van een uitzonderlijke situatie en dat verweerster dat niet heeft aangetoond met de overgelegde stukken. Dit terwijl het aan verweerster is om hetgeen zij stelt aannemelijk te maken. De rechtbank gaat aan het voorgaande ten onrechte voorbij.*

Vgl.

-AbRS 15 oktober 2009, 200902672/1, (www.raadvanstate.nl).

- 4.5. Hiertoe is redengevend dat uit het ambtsbericht van januari 2010 inzake de DRC en meer specifiek de Kivu-provincies volgt dat de mensenrechten-situatie ten opzichte van de voorgaande verslagperiode verslechterd is (pagina 41). Daarbij wordt verwezen naar paragraaf 2.3. van het ambtsbericht waarin is aangegeven dat de strijdende partijen zich bedienen van een soort guerrillatactie en dat zij zich schuldig maken aan misdrijven tegen de burgerbevolking. ~~Die informatie verschilt niet wezenlijk van de situatie zoals beschreven in de voorgaande ambtsberichten.~~ De omstandigheid dat het rechtssysteem in de DRC niet naar behoren functioneert waardoor veel misdaden onbestraft blijven doet daar niet aan af. Ondanks de omstandigheid dat uit het ambtsbericht van januari 2010 volgt dat sprake is van willekeurig geweld tengevolge van een gewapend conflict, volgt daar niet uit dat de omvang van dit geweld zodanig hoog is dat iedere willekeurige burger aldaar een reëel risico loopt daarvan het slachtoffer te worden. Het laatste ambtsbericht biedt onvoldoende houvast om daartoe te concluderen. De verwijzing van verweerster naar het rapport van Human Rights Watch (Soldiers who rape, commanders who condone) ziet specifiek op de situatie van vrouwen. Alhoewel uit deze rapportage, evenals het ambtsbericht, volgt dat de positie van vrouwen bijzonder precair is, volgt daaruit niet dat iedere willekeurige burger bij terugkeer naar een

van de Kivu-provincies het risico loopt geraakt te worden door het geweld dat in die regio voorkomt.

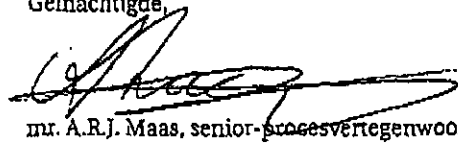
- 4.6. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de Minister nader dient te motiveren waarom het standpunt dat verweerster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in Zuid-Kivu een uitzonderlijke situatie voordoet, juist is en heeft de rechtbank vervolgens ten onrechte een motiveringsgebrek aangenomen in het bestreden besluit.

5. **Conclusie**

De Minister concludeert tot *gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 1 april 2009 ingesteld beroep.*

's-Hertogenbosch, 18 mei 2010

Gemachtigde,

mr. A.R.J. Maas, senior-procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3020
telefax 073 - 888 3086*